

פרשת שמות

על הקשר שבין ההפטרות בישיבה (כ"ז, ו' – כ"ח, י"ג, ובהמשך כ"ט, כ"ב-כ"ג):
"הַבָּאִים יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב יִצְיָן וַפְּרָח יִשְׂרָאֵל וּמִלְאֹוּ פָּנָי תִּבְּל תְּנוּכָה."

הקטע שלפנינו לקוח מנאומי התוכחה של הנביא לישראל-אפרים ויהודה, ובו רמזים לישועה ולאחרית הימים. הדילוג שבסוף מטרתו לסיים ברוח טובה ובדברי עידוד.

אפשר שמילה אחת המופיעה בתחילת הפרשה ובתחילת ההפטרה מהווה את הקשר שבין השתיים – "הבאים". "ואלה שמות בני יעקב הבאים מצרימה..." – הבאים הם בני יעקב, בהקבלה ל: "הבאים ישרש יעקב..." – אלו הימים הבאים.

בפרשה מסופר על התחלת תולדות העם-הגלות הראשונה ובהפטרות מדובר על שיבת הגולים והשתרשות חדשה באדמת המולדת.

(רעיון מתוך הספר "חזון המקרא" – הרב יששכר יעקובסון)

לימוד נשים: 11:20-12:00

פרשת שבוע: אליאב לזר

שבת פרשת שמות		ימי החול	
הדלקת נרות	16:42	זמן תפילין / טלית	05:46 ← 05:48
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:17 ← 09:17
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה 12:30, 13:30	16:42	מנחה וערבית	16:55
מנחה (בני-עקיבא)	14:30	שקיעה	17:03 ← 17:08
צאת השבת	17:39	ערבית	20:10

אחות תורנית: נטע בן עמי

שבת
שלום

ואלה שמות

בפתיחת ספר שמות ישנו עיסוק רב בשמות. משמות בני ישראל היורדים למצרים, דרך בחירת שמו של משה ועד לשמותיו של הקב"ה.

נתמקד מעט בשמותיו של הקב"ה. הקב"ה יש כמובן רק אחד אך חז"ל מונים 70 שמות לקב"ה. בתחילת ספר שמות ישנם מספר פסוקים סביב שמותיו של הקב"ה, וכאשר קוראים את הפסוקים לעיתים לא מובן מה כוונת התורה סביב העיסוק בשמות בהם בוחר הקב"ה להתגלות.

כאשר משה רבנו עומד מול התגלותו של הקב"ה בסנה הבורר, הוא שואל את הקב"ה "הנה אנוכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם, אלקי אבותיכם שלחני אליכם, ואמרו לי מה שמו, מה אומר אליהם?". עונה לו הקב"ה – "אהיה אשר אהיה" ומיד אח"כ "אהיה שלחני אליכם".

גם בתחילת פרשת וארא אנו מוצאים "וארא אל אברהם ... בא-ל ש-די ושמי יקוק לא נודעתי להם".

מה פשר שמותיו הרבים של הקב"ה? ומדוע נוספים שמות שלא מצאנו בעבר, דווקא ברגעים אלו כאשר בני ישראל עומדים רגע לפני גאולת מצרים?

הגמרא במסכת ברכות בדף ז' אומרת שהשם גורם. דהיינו, השם יכול לגרום לאדם להיות בעל תכונות מסוימות. חז"ל אומרים שבני ישראל יצאו ממצרים, בין השאר משום שהקפידו לא לשנות את שמם. השם שיש לכל אדם אינו סתם צירוף אותיות אקראי אלא הוא מבטא מהות. כך בשמו של אדם וכך גם בשמותיו של הקב"ה. כל שם של הקב"ה מבטא מהות מסוימת של הקב"ה, דרך הופעה של ה' במציאות שלנו בעולם הזה. אנו עוסקים רבות במהותו של הקב"ה ויש לו 'תכונות' רבות שאנו מייחדים לו ומכאן שמותיו הרבים.

כאשר בני ישראל נגאלים ממצרים, אין זו עוד גאולה פרטית של עם שנאנק תחת רודנות של עם אחר. לגאולה זו יש מטרה גדולה הרבה יותר של גילוי שם ה' בעולם, של אמירה שהקב"ה הוא זה שמנהל את העניינים ומשגיח על הנעשה בעולמנו, ושל הבחירה בעם ישראל להוביל את הכרת העולם בקב"ה. לכן אנו מוצאים שמות של הקב"ה שעד עכשיו לא ראינו ומבטאים מהות זו.

'אהיה אשר אהיה'- מפרש רש"י בעקבות חז"ל: הקב"ה יהיה עם ישראל בצרה זו ויהיה עמם גם בעתיד. דהיינו, הקב"ה ישגיח על עם ישראל בכל מה שיקרה להם. השם המפורש 'יקוק' מבטא שהקב"ה הוא זה שמהווה את העולם, הוא זה שמקיים את המציאות, וזוהי בדיוק הבשורה שבגללה עם ישראל יצא ממצרים וזה תפקידו. להפיץ בכל העולם שהקב"ה הוא זה שנמנהל את כל מה שקורה פה.

שנזכה להפיץ את שם ה' בעולמנו.

אחיה ה'אן

למלי קסט, איתך באבלך על פטירת אמך

מרים ויסמן ז"ל

קיבוץ סעד

למה "הפך נא"

בשבת שעברה, סיימנו לקרוא את ספר בראשית ואת סיפורי המשפחה של יעקב ובניו. במהלך הקריאה לפני מספר שבועות בפרשת וישב, בלט לי צמד המילים "הפך נא" (בראשית לו ו-לח), ביטוי שחוזר על עצמו פעמיים בשני סיפורים שונים אך נדמה שהמקרא מבקש לקשר בינם.

בסיפור הראשון, מסופר שיעקב אהב את יוסף מכל בניו, ועשה לו כתונת פסים. הדבר לא נעלם מנגד עיניהם של האחים – הם שונאים את יוסף, עד כדי כך ש"לא יכלו דברו שלום". לאחר מזימות ותכנונים מה לעשות עם יוסף, האחים מוכרים אותו מצריימה. אבל מה יגידו לאביהם יעקב? כידוע, לוקחים את כתונת הפסים שנתן יעקב ליוסף – אותו סמל לכך שיעקב אהב את יוסף יותר מהאחים האחרים – טובלים אותה בדם, מביאים אותה ליעקב ואומרים לו (בתמימות מה) "זאת מצאנו. הפך נא הכתונת בנך היא אם לא."

בסיפור השני, מסופר על יהודה וכלתו תמר. לאחר מותם של שני בני יהודה הגדולים שהתחתנו עם תמר, יהודה שולח את כלתו האלמנה לבית אביה עד שיגדל בנו השלישי, שלה. עובר זמן, שלה גדל, ותמר לא שומעת מיהודה – אולי שכח ממנה, אולי פחד שבנו השלישי ימות אצלה כמו אחיו. בכל אופן, תמר לא יושבת בחיבוק ידיים, ופועלת בעניין. יהודה לא מודע לכך שמדובר בתמר כלתו אך מודע היטב למעשיו, וכיוון שהציע תשלום עתידי, השאיר עירבון לבקשת תמר – החותמת הפתילים והמטה שבידיו. כידוע, תמר נעלמה מזירת הפעולה ולכן, יהודה לא מצא אותה ולא היה יכול לפדות את העירבון בתשלום המובטח מראש. כעבור שלושה חודשים, נודע ליהודה שתמר בהיריון ומורה להוציא אותה להישרף. או אז, מוציאה תמר את העירבון שהשאיר אצלה יהודה, שולחת אליו במסר ובדרישה, "לאיש אשר אלה לו, אנוכי הרה. הפך נא למי החותמת והפתילים והמטה האלה."

בשני הסיפורים, נדמה כי הביטוי "הפך נא" בא לא רק כדרישה לזהות חפץ כלשהו, אלה כדרישה להכיר במי שהביטוי יוצא מפיו. האחים הרגישו שאביהם יעקב לא רואה אותם, שהם שקופים בעיניו – שכן הוא אהב את יוסף יותר מכולם והביא לו את כתונת הפסים. תמר הרגישה שיהודה לא רואה אותה ולא סופר אותה, שהיא שקופה בעיניו – שכן הוא לא קיים את הבטחתו כאשר בנו הצעיר כבר גדל ולא חיתן אותו עם תמר. קריאת "הפך נא" של תמר ושל האחים היא דרישה להכרה, דרישה לראות אותם – את הצרכים שלהם, את הזכויות שלהם, את ההתחייבויות שהבטיחו להם שלא קוימו. הם מבקשים לעבור משקופים לנראים, ולשמוע את המילים הכול-כך חשובות: "רואים אתכם".

בעקבות שיח הקהילתי בזמן האחרון – הדברים שנכתבו וחולקו בתאי הדואר לפני מספר שבועות, הדברים שנכתבו בעלון בשבועות האחרונים, ודברים שאני שומע בשיחות עם חברים בקהילה מכל שכבות הגיל – נדמה שהביטוי "הפך נא" זועק מקבוצות שונות כאן בקהילה. כל קבוצה בתחושה של מעין שקופה בעיניהם של אחרים בקהילה, ובראש ובראשונה מבקשים מהקהילה לראות אותם, להכיר בהם.

השיח הרב-דורי הקרב ובא הוא הדרך לאפשר את רגע ה-"הפך נא" עבור כל מי שזקוק לו, ונראה שיש לא מעט קבוצות כאלה. תקוותי היא שמי ששומע את דרישת "הפך נא" מחבריו, יצליח להקשיב בלב פתוח ונפש חפצה, ובדרך זו כולם יזכו לתחושה המבוקשת, שבאמת רואים אותם בקהילה.

ד"ר אילנה

לשרה רואמן ולכל המשפחה מלי טוב להולדת הנינה
נכדה לרונית ופאול רואמן בת לספרינה ואמית
איחולים למחנות ולנחת!

ערכים באורחות חיינו – תאופה לאאארו *le* לירן יניא

"אווירה לא נעימה קיימת בשבילי הקיבוץ" דומה שרבים מאתנו חשים בתחושה זו, תחושה שלא חשנו כשהיינו לפני תהליך השינוי ב 2009. אך מכאן ועד "רוח רעה עוברת בשבילי הקיבוץ" המרחק רב, וצריך מאד להיזהר שלא נגיע למצב כזה, שאינו תורם "לדאגה אמיתית לשלמות הקהילה". לאורך שנים, סעד השכילה וממשיכה להשכיל ליצור מצב של שיתוף כל חלקי הקהילה בתהליכי קבלת החלטות, החלטות המתקבלות בדיונים בהם בוחרים חברי הקהילה להשתתף.

"ציבור לא קטן מרגיש שהשאירו אותו מחוץ לתהליך וששאר חברי הקהילה בעצם מתעלמת מקיומו או במקרים גרועים יותר מנצלת אותו" - כל אחת ואחד היה יכול לבחור להשתתף או לא להשתתף במהלך התהליכים. אבל מכאן ועד האמירה שהקהילה מנצלת צבור לא קטן מהקהילה שלנו היא אמירה קשה ופוגעת וממש לא נכונה.

"מתנהגים אלינו כאילו באנו לגנוב את הקיבוץ" - לכל חבל ישנם שני קצוות. חלק מחברי דור ב' מתבטאים בצורה שמעוררת זיכרונות קשים "ממקרה בית אורן" (תבדקו גוגול) וזיכרונות אלו מעוררים דאגה גדולה מאד.

נבנה הרכב לקראת התהליך שכלל הרכב מכלל שכבות הגיל, החלטה של נציג/ה דור ב' לפרוש מהצוות, בהנחה שהיו לו/ה סיבות מאד מוצדקות, הייתה צריכה לזכות בפרסום ובדרישה צודקת להכנסת נציג/ה מחליפ/ה ולא לבוא עכשיו בסוף התהליך בטענה לעובדה זו. בבירור בין חלק מחברי הקהילה לא מצאתי רבים שידעו על פרישה זו ולא היו יכולים לדרוש לעצור, ובצדק, עד להכנסת מחליפ/ה לצוות.

תפקיד הצוות היה להביא הצעה המוסכמת על כל חברי הצוות, להציג את המשמעות שלה לכל שכבת גיל בנפרד, לקבל תגובות, לעדכן בהתאם לתגובות ואחר כך להביא לדיון הטרונגי. לכל חברי דור א' יש ילדים בדור ב' ויודעים היטב לבדוק גם את הצרכים של הילדים אבל גם את הצרכים שלהם. לחברי דור ב' אין את הניסיון ולא תמיד מודעים להתמודדות של הוריהם (הרבה פעמים הורים לא אוהבים לשתף את הילדים בקשיים שלהם). כבר נאמר שהורה יכול לגדל 10 ילדים, אבל 10 ילדים לא יכולים לגדל הורה זקן אחד.

"בכל זאת יש דבר אחד חוצה דורות, כותב לירן, התחושה שתהליך השינוי לא סופר אותם" זו אמירה שבעיני דורשת התנצלות!! תהליך השינוי מנסה בכל כוחו להתייחס לכולם לכולנו, כקהילה אחת ולא כ"הם ואנחנו". מתעסקים רק במספרים? נכון, בשיחות שלי עם לא מעט מחברי דור ב' שמעתי בעיקר על בעיות כלכליות, הבטיחו לנו כל מיני הבטחות ועכשיו מבטלים אותם. חברים, גם לחברי דור א' הבטיחו הבטחות והורידו אותם, והבנו שעל מנת להמשיך כקהילה אחת המכילה את כל שכבות הגיל, אנחנו חייבים לקבל את ביטול ההבטחות וכך גם חלקים אחרים בקהילה שלנו.

ערכים, ערכים, את המילה הזו אני שומע ממספר רב של חברי דור ב'. אבל על איזה ערכים מבקשים לדון לא שמעתי ולא מצאתי אפילו אחד בכל הדברים שנכתבו. אני רוצה שנדבר על ערכים כמו:

1. שזקנתו של מי שהקים את הבית הזה תהיה מובטחת.
2. שחברים רבים שהדקו את החגורה כשהמצב במשק היה קשה, יוכלו לפתוח חור בחגורה
3. שמי שהשקיע את כל חייו במקום זה לא יצטרך לחשוש מהעתיד.
4. שצריך להרחיב את האוכלוסייה על מנת להמשיך את קיום המפעל החשוב הזה.
5. שחשוב שנחייה בקהילה הדואגת אחד לצרכי השני.
6. שנחייה בקהילה התורמת למפעלים חשובים במדינת ישראל.
7. שפעילויות דת ותרבות יהיו חלק מחיי היומיום שלנו. ועוד, ועוד..

במשך תקופה ארוכה דיברתי עם חברים מדור ב' והסברתי להם את חשיבות ההשתתפות בדיונים השונים, באסיפות, בדרישה לקבל הסברים להחלטות כאלה ואחרות בחיי היום יום שלנו.

באי ייצוג של חברים משכבות גיל כאלה ואחרות בתהליכים השונים, אשמים אלו שבחרו שלא להגיע לאסיפות ולדיונים, אלא רק כשדנים על תהליכים שנוגעים לכיס, וזה בעיניי חלק מהסיבות לתחושה שפוקדת חלק מהציבור.

אני לא מוצא שום הצדקה להקפאת התהליך, יש לשמוע את ההמלצות החדשות של הצוות בעקבות המפגשים עם כל שכבת גיל נפרד, ובמפגשים ההטרוגניים צריך לדון מהם השימושים ההכרחיים לקהילה כמו שלנו ומשימושים אלו נגזור את המקורות.

החלטות מתקבלות רק בדיון מכובד ע"י רוב החברים הבוחרים להמשיך לחיות בקהילה. בהחלטות שקיבלנו בעבר באה לדי ביטוי הדאגה האמיתית לכלל חלקי הקהילה.

אבי הלפרין

הפסקת ח'מ' ח'מ'!

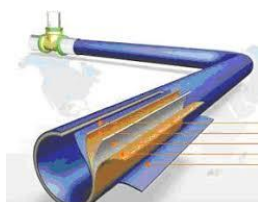
בשבוע שעבר סגרנו את מערכת המים החמים המרכזית בקיבוץ, ועברנו סופית לחימום ביתי. המערכת פעלה מסוף שנות ה-70, בתחילת דרכה המערכת הופעלה עי הקיטור בתחנה 3, בהמשך הוקמה תחנה נוספת (תחנה 6) שהופעלה בהתחלה בסולר ובהמשך הופעלה בגז. לפני כ-10 שנים החימום הוחלף למשאבות חום.

בתחנה 3 בתחילת הדרך היה צורך להחזיק שתי מערכות חימום אחת הקיטור למשך ימי החול והשנייה תנור חימום לשבתות. את בנית המערכת ליווה חיים אפשטיין ז"ל בליווי הרב רוזן ז"ל על מנת שיהיה ניתן להשתמש במים החמים גם בשבת. בשנים האחרונות עלות האחזקה של המערכת (מערכת זקנה) הייתה גבוהה מאוד פיצוצי קווי מים חמים ותקלות שונות במערכת.

תחנה 6 נבנתה מאוחר יותר בשנת 1988 בהקמת התחנה הייתי שותף פעיל. בדיוק חזרתי משנת שירות בבני עקיבא, הוזמנתי אז למרכז המשק חנן פינקלשטיין שאמר לי כך: "אנחנו בתקופת בניה רבה אתה מצטרף לשרברבים דוד והאשם כדי לגמור את מערכות המים בבתיים החדשים". במשך כל יום היינו עובדים בפריסת קווי המים החמים הקרים והביוב באזורי הבניה. ומהשעה 16 היינו עוברים לתחנה כדי לסיים את הקמתה לפני שהבתים החדשים יאוכלסו. את בניית התחנה סיימנו בסוף אוקטובר 1988 הבתים אוכלסו כחודשיים לאחר מכן.

כאן המקום להודות לבניה ברזילי שניהל את המערכת שנים רבות.

יואף אפרון

מעניין לעניין באותו עניין – תשובה לעניין יניב

קצת היסטוריה לדור אשר לא ידע: תהליך השינוי בסעד ארך 12 שנים (לפי גרסה מפליגה, מאז הדיונים בעין צורים 15 שנים) עד כמה שאני יודע, התהליך הארוך ביותר בתנועה הקיבוצית. רוב רובו של התהליך היה בירור ערכי. שעות רבות של שיחות, דיונים ואספות הוקדשו לעקרונות ולערכים של ק"ק סעד. רק בסופו של התהליך גויס יועץ אירגוני שסייע לנו במודל שינוי. גם אחרי שהוצג המודל, עברו כמעט שנתיים של דיונים ואספות עד לגיבוש המודל הסופי, שהתקבל ברוב גדול.

גם הפעם, כשנדרשנו להתאים את המודל למצב כיום, בוצע ברור ערכי, שהביא לדיון איזה ערכים לשמר ואיזה לשנות. הצוות, שעבד קשה, הכין את המודל ע"פ ההנחיה הערכית שקיבל, בהתאמה למצב הקיבוץ היום. לא נכון לבחון את המודל לפי "החור שבגרוש", או לפי מצבה של קבוצה או משפחה כזו או אחרת. המודל הוא התאמה של כלל ההחלטות שהתקבלו לפני עשר שנים, למצב בסעד כיום. לפני עשור היינו ערב אסון דמוגרפי, השינוי הציל אותנו, והיום הקיבוץ מלא באוכלוסייה רב דורית. היום אנחנו בעיצומו של משבר כלכלי, וגם ממנו נוכל לצאת מחוזקים אם נשכיל להתגייס ולעבוד יחד. לכן יש לקבל את השינוי לשינוי, ולהמשיך לשמר את הערכים של סעד.

דור ב', ברובו, עובד בחוץ, ויש לי תחושה שענפי המשק מעניינים אותו רק בהקשר של רווח והפסד. לדורות שחיו פה לפני השינוי, המשק הוא שלהם ממש. כל הצלחה וכל כישלון של גידול או ענף נוגע להם אישית. את האכפתיות הזאת צריך לדעתי, להנחיל לדור הצעיר. כמו כן חשוב בעיני שכל אחד יתרום למשק ולקהילה כפי יכולתו וכישוריו, בלי לשאול מה אני מקבל ובלי לבדוק מה עושים אחרים. דיון ערכי נוסף, אפשר וראוי לערוך גם ללא קשר להתאמת מודל השינוי לימינו.

ובינתיים, אני מציע שכולנו נקבל על עצמנו את הנהלים (הערכים) הבסיסיים שהם לב ליבה של סעד, והם העושים אותה לבית של כולנו.

נקפיד על שמירת המרחב הציבורי.

ננהג לאט ובזהירות בשבילי הקיבוץ.

נחנה את רכבינו רק במקומות חניה מסומנים, ונימנע מלעלות על דשא ולחנות בצדי דרכים.

נפנה את הרכבים לחניות חיצוניות לקראת שבת, גם ללא תזכורת.

נשמור על ניקיון הקיבוץ, גם באזור בתי הילדים וגם במגרשי המשחקים.

נכבד את בעלי המלאכה, ואת בעלי התפקידים.

נבוא לאספות החברים ונתרום את חלקנו, ולא רק כשמדובר בכספי החברים.

נשתתף בפעילויות תרבות. התרבות המשותפת היא לב חיי הרוח (והערכים) של הקהילה.

נכבד את הזולת. נקדים ונאמר שלום איש לרעהו.

נקפיד על שמירת הלשון, ונקפיד לכבד את השיח האישי והציבורי.

כך נוכל שוב לשיר את שירת חיינו, כפי ששרנו עד כה:

"סעד היושבת גנים, כה לחי אבות ובנים

לנו את עבר ועתיד, לך ברכת האל תמיד" (המנון יום הולדת 25 לסעד)

בעזרת ה' נעשה ונצליח.

בנייה ברעלי

הק"טרינג

קראנו השבוע מעל דפי "עלים" כי הקייטרינג המסורתי שלנו-ה"שוק השישי"-ישנה פניו והמכירה תהיה מעתה דרך האינטרנט ולא במכירה פתוחה.

בנושא של מזון טרי - מידי. פעמים רבות, טוב "מראה עיניים" חזותי ועדיף מלהביט בו מצולם בפרוספקט. כך הם דרכם של בני אדם ובעיקר אנשים מבוגרים. אין לי ספק שהדרך המוצעת החדשה תפגע בראש וראשונה באוכלוסייה המבוגרת בסעד, שלחלקם אין אלטרנטיבה אחרת והשיטה החדשה תצמצם את מידת פתיחותם לנושא ובוודאי תפחית ותצמצם כח הקנייה שלהם באין אלטרנטיבה.

הצעירים (בחלקם)-בעלי רכבים, ימצאו בוודאי אלטרנטיבות אחרות.. מעניין שנאמר במודעת הקייטרינג כי: מחירי המכירה באתר, יהיו זולים משמעותית ממחירי המכירה בשוק חמישי שימשיך להתקיים בימי חמישי אז מה, עד עכשיו שילמנו מחירים מופקעים? פתאום ניתן להוריד מחירים באופן "משמעותי"?

שאלה לחתום על המודעה - יוסי סוסנה. היכן קולם של השותפים האחרים? (כלומר, אנחנו?)

מעניין, האם אימת פקחי משרד הבריאות (שזה הטיעון המרכזי בהודעת הקייטרינג לשינוי המהפכני), לא הגיע לרשתות הגדולות באזור? ובהם אתה מוזמן לקנות מזון מוכן לשבת כאוות נפשך. סעו פעם ביום חמישי לאחת הרשתות הנ"ל באזור ("יוחננוף", "רמי לוי" וכמדומני גם "ח. כהן"), וקנו ככל העולה על דעתכם בקנייה ישירה בדרך שנהוגה בסעד עד כה - אוכל טעים - שווה לכל נפש. נדמה כי בשיטה החדשה נאבד חלק לא קטן מהקונים הבאים מבחוץ (שגם היום אינם רבים) כי כאמור גם בפניהם אלטרנטיבות רבות באזור.

חייט הרצל

תשובת מנהל הקייטרינג:

אין ספק שמכירה פיזית עדיפה על מכירה אינטרנטית. אנו מציעים לאוכלוסייה הבוגרת ליווי מלא לביצוע הזמנתם.

מחירים - גם כיום מחירי המכירה בשוק מאוד אטרקטיביים. אולם אנו רוצים לעודד מעבר לחנות האינטרנטית באמצעות מחירי מכירה הזולים ביותר באזור בכל המוצרים.

דרישות משרד הבריאות היא למכירה במקרים סגורים (כפי שניתן לראות ברשתות) כולל הגשה אישית ולא חופשית ללקוחות. בנוסף אנו נדרשים להוציא "רישיון עסק" ולאישור "מכבי אש" לאולם חדר האוכל הימני. לצערנו, אין לנו את הרישיונות הנ"ל, וגם לא יהיו לנו. אי לכך החלטנו שלא לסכן את כל פעילות הקייטרינג והקמנו חלופה ראויה. אנו מקווים לתת כך מענה טוב ואיכותי לציבור הלקוחות.

לתשומת לב:

- מירב לוי תעמוד לרשות כל מי שמעוניין בהדרכה אישית לרכישה דרך האתר. ניתן ליצור איתה קשר בנייד ולתאם איתה מועד להדרכה.
- השוק במתכונתו הרגילה ימשיך לפעול כרגיל עד סוף חודש פברואר.

”מגבונים צ'פיק, ישראל..”

היה אפשר לכתוב על זה פיליטון, מערכון לפורים, או כל קומדיה קצרה אחרת... אילו זה לא היה כל-כך מרגיז. בעבר, כמנהל קהילה, התרעתי לא פעם על הנזק האדיר שגורמת זריקת המגבונים לאסלה. כידוע מגבונים אינם נמחים במים כמו נייר הטואלט שבנוי לכך, אלא נשטפים לתוך צנרת הביוב, בדומה לכל מטלית בד אחרת שתיכנס למערכת, ומתמקמים באזור שבו הצנרת אינה בשיפוע. חבר מביא חבר... והם נאספים שם בהמוניהם וסותמים את הצינור.

ומדוע דווקא אני, שאינני שרברב, נזעק להביע את צערו של הביוב?

התשובה פשוטה- פנימיית הבנות שלנו נמצאת בתחתית הגבעה, מקום בו קו הביוב המנקז את המגורים, מתאזן ועובר במקביל לכביש, צמוד לקיר הפנימייה. כשצנרת הביוב נסתמת, בריכות הביוב מתמלאות, ותוכן נשפך החוצה וממלא את חצר הפנימייה והשבילים, בשלוליות לא סימפטיות, בניחוח ידוע. כל הנכנסת לנוער נאלצת לדרוך על השלוליות, ולהכניס בעקבי נעליה מי ביוב לחדרים. לא בריא, מסריח, וסתם לא נעים. אירוע כזה קורה פעם בחודש חודשיים, תמיד בשבתות, כיוון שאז הילדים והתינוקות בבית, יש אורחים, העומס גדול. מובן שלא מעט טירחה נגרמת ליואל, שבכל פעם צריך להירתם לביובית ולבלות בפתיחה הסתימות ואיסוף המגבונים... ואכן יוצאת כמות כמות..

השבת עברנו כל גבול. שוחות הביוב התמלאו כל כך גבוה, בגין הסתימה, עד שהביוב החליט הפעם לזרום הפוך, מהבריכה בחוץ אל תוך הצנרת של הבניין, למרתף חדר הכביסה שלנו שהוצף בגובה של 10 ס"מ מים מצחינים... ליבי ליבי על האורחים שהתארחו בנוער בשבת ושאפו אל קרבם את הריח הזה.. ליבי ליבי גם.. עלינו, שצריכים כעת לפנות בעזרת דליים ומשאבות את ההצפה המגעילה הזו. ועוד יותר, כשהתברר שההצפה השביתה את מכונת הכביסה ואת היבשן שעמדו על הרצפה לצמיתות..

ואני שואל- למה?? עד מתי?? אימתי יפסק חוסר ההתחשבות הזה?? הלא כל אחד יודע שאסור בתכלית האיסור לזרוק מגבונים לאסלה. הדברים נכתבו ונאמרו אין ספור פעמים. מדוע הזלזול הזה..? איני מבין מה כל כך קשה לנו לעמוד בהנחייה שמגבונים מקומם באשפה, ולא באסלה..

זכרו :

”מגבון קטון, גורם אסון,
עשה מהפך, וזרוק לפח..”.

אולי החרוז יעזור, לזכור??

כואב, מחפש אויר צח, ובודק נזקים-

צ'פיק life

אל תסתמו את המדינה עם מגבונים באסלה

חזרות על תקווה / קובי אברהם

לפני שנים רבות, באחד מהטיולים המשפחתיים שלנו, הייתי עד לכמעט אסון של טביעה. ילדה קטנה שמרימה יד לעזרה, לא צועקת, כמעט בדממה צוללת למעמקים. ההורים שלי הבחינו בכך בקושי, רק היד הארוכה שלה בצבצה מהמים, וממש ברגע האחרון אבא שלי רץ לעברה, משה אותה החוצה, ואימא שלי עזרה לו להניח אותה על שפת הנהר. אבא, אמא, כולנו היינו נרגשים מהחווייה עד דמעות. לרגע תהיתי 'איפה ההורים שלה?' פתאום אמא שלה רצה לעברנו בצעדים כבדים, המומה, נסערת, בוכה על צווארה. אביה ישב על כיסא גלגלים ולא הצליח ממש לראות את שהתרחש.

שנים אחר כך שמעתי את הילדה מדברת על החוויה שלה מזווית קצת אחרת, וכך היא אמרה: "עברתי דרך קשה בחיי, פגעתם בי, העלבתם אותי, השפלתם אותי ועשיתם עוד הרבה דברים נוראיים שלא אשכח, יצרתם בי צלקת שלא תתרפא לעולם!.. החרם שעשיתם עלי כשהייתי ילדה גרם לי לדיכאון עמוק.. עד שהזדקקתי לכדורים.. ילדים מתאבדים מזה, אם לא פיזית אז מבפנים הם גוססים. אני מתחננת, אל תשתפו עם זה פעולה.. היום אני במקום אחר, עדיין קשה לי.. אבל טוב לי יותר".

חוויה כזאת ואחרות, שמענו בשבוע שעבר מבנות כיתה י"א מנקודת ח"ן בערב המונולוגים, ערב בו הבנות בוחרות לחשוף חלק מעולמן הפנימי מול קהל גדול. כל אחת בתורה מספרת בגבורה על עצמה ועל מה שהיא עברה במהלך חייה הקצרים – והן עברו הרבה! דמעות של עצב ושמחה נמהלו יחד לחוויה מטלטלת הן עבור הבנות, הן למשפחה ולקרובים שבאו לשמוע, להקשיב ולתמוך. הן היו הגיבורות של הערב, כל אחת בדרכה הייחודית סיפרה את שעברה. כל מונולוג אישי יכול היה בקלות להיות סרט הוליוודי בעל מסר ציבורי. יכולת לראות איך אט אט כל אחת מהן מקלפת את שכבות ייסורי החיים, החיים שנכפו עליהן בעל כורחן, וחופרות את המנהרה שלהן אל החופש, אל התקווה. ובינתיים, הפוסטר על הקיר הוא רק גרסת כיסוי...

כמשפחה מארחת כבר מהשנה הראשונה שלנו בקיבוץ, אנו מרגישים שהתרומה שלנו היא עוד חלק קטן ממה שה גדול מאוד שקורה פה בסעד. מדובר בתקופת מפנה גורלית בחייהן, כפי שמעידות גם בוגרות שהתחנכו בנקודת חן. נדרשת סובלנות ונכונות לתת מבלי לקבל, נדרשת הבנה רבה והכלה, פשטות, עממיות, וחיבוק מבין, מבלי לצפות לתמורה.. ובסופה של כל שנה מקבלים הרבה בחזרה מהבנות. כולם, גם הילדים בבית.

כפי שאני יודע, בשלב זה, עדיין חסרות משפחות מארחות לחלק מהבנות, ואם ילדה מושיטה לכם יד - לא נושיט חזרה?

משפחה שרואה בכך שליחות, ומוכנה להתגייס, צוות הנוער ישמח לשתפה ולהפוך אותה לחלק מהמשפחה.

על אפס נשים מסעדה, ירושלים וארה"ב

ביום רביעי שעבר, נסענו מספר נשים מסעד לפגוש משלחת נשים מבית מדרש "נשמת" שבירושלים שאירחו קבוצת נשים מארה"ב. נפגשנו במרכז יעקב הרצוג בעין צורים.

המפגש התקיים מתוך רצון שלהן לפגוש נשים שמתמודדות באופן יומיומי עם הקשיים בעוטף עזה. פתחנו בסבב עם השאלה: "מה אפשר להספיק לעשות ב-7 שניות?". עלו כל מיני רעיונות משעשעים אך בעיקר הבנו שאי אפשר באמת להספיק משהו בפרק הזמן הקצר הזה.

לאחר מכן התחלקנו לקבוצות קטנות ללימוד תורה קצר מפרשת 'וישלח', על יעקב שמתארגן לקראת המפגש הלא צפוי שלו עם אחיו עשיו, גם בצורה טכנית-מעשית וגם בצורה רוחנית, והשלכנו את זה על ההתמודדות שלנו כאן.

במעגל הסיום הנשים מארה"ב ומ"נשמת" שאלו שאלות שונות שעוררו סיפורים משעשעים ומאתגרים משגרת חיינו. אנו מאמינות כי המפגש הבלתי אמצעי בין נשים מסעד, מירושלים ומארה"ב יש בו כדי להעביר את המסר המורכב של חיים במקום מקסים ומלא טוב לצד האתגרים הביטחוניים שמשפיעים על מבוגרים וצעירים בקהילה. מקוות שהיינו שגרירות נאמנות.

מ' פנחס

המאנה ל"פולחן צלף" בנושא האלף

לחברים שלום!

בהמשך למאמרו הקודם של מרכז המשק בנושא "שולחנות עגולים", במטרה לשתף את הציבור בענייני המשק, אנו עומדים לקיים בקרוב את המפגש הראשון.

המפגש הראשון יתקיים אי"ה ביום שני, א' שבט, 27/01, בשעה 18:00, בחדר הנצחה.

על סדר היום:

1. סקירה כללית של המשק.
 2. סקירת מפעל הגזר.
 3. דיון פתוח.
- מוזמנים להירשם אצלי למפגש עד ליום חמישי, כ"ו טבת, 23/01.**

יהל בקי - מנהלת משרד הנהלת סעד

יו"א'ם ל'סרטי!

במוצאי שבת הבאה (ו'ארא"), 25.1, כ"ח בטבת, בשעה 19:30.

נצא לסינמטק לצפות בסרט - "קצין ומרגל".

מוזמנים להירשם במהלך השבוע הקרוב, על הדף שתלוי על לוח מודעות בכניסה לחדר אוכל.

פריז, 1895. ז'ורז' פיקאר, קצין צעיר אמביציוזי, צופה במרגל מורשע, אלפרד דרייפוס, מושפל בפומבי מול המון זועם ונידון למאסר עולם באי השדים. פיקאר, שזה עתה מונה לעמוד בראש יחידת המודיעין שהביאה את הראיות כנגד דרייפוס, בטוח באשמתו. אבל זמן קצר אחרי שדרייפוס מתחיל לרצות את עונשו, מתעוררים ספקות. יש רמזים לכך שעדיין מסתובב מרגל בשורות הצבא. כשפיקאר מתחיל לחקור, הוא נסחף למבוך מסוכן של מרמה ושחיתות, שמעלה בו ספקות לגבי כל מה שהאמין בו, ומאיים לא רק על כבודו אלא גם על חייו.

סיפורו של הקצין הצרפתי אלפרד דרייפוס, שהורשע על אף חפותו בשנת 1894 בבגידה, ונידון למאסר עולם באי השדים. זוכה פרס חבר השופטים - פסטיבל ונציה 2019 132 דקות, עלילתי, צרפת, 2019.

להתראות!

1. ותיקים

גשמי ברכה

גשמי הברכה להם אנו זוכים בשבועות האחרון מרחיבים את הלב. עד כה ירדו בשדותינו מעל 180 מ"מ של גשמי ברכה המרווים את האדמה ואת הצומח. נמשיך ונישא תפילה ליושב במרומים שנוכה להמשך מתת שמים והשנה האזרחית שהחלה תביא איתה ברכה עד בלי די.

אבוקדו

קטיף האבוקדו ממשיך באופן סלקטיבי לפי התפתחות המחירים בשוק ולפי קצב התפתחות הפרי על העצים. הצוות שומר על הקשר הרציף עם השוק ומקבל את ההחלטות בהתאם. עד כה התוצאות בשוק לא מאכזבות. המחירים נשמרים ברמה טובה המפצה על הסירוגיות ועל מיעוט הפרי (באופן יחסי) על העצים.

לפני כשבועיים בעקבות תקלה נשרף בשטח אחד העפרונים הוותיקים (מאוד). במזל גדול ובעזרת ה' הצליחו העובדים והצוות להשתלט על האש ולמנוע נזק כבד בהרבה. הגשנו מבעוד מועד בקשה למשרד החקלאות לתמיכה בהשקעות בנושא זה מתוך כוונה לחדש את הציוד הישן ואכן קיבלנו אישור להשקעה ולתמיכה בשיעור של 30% מגובה ההשקעה. ולכן בשבועות הקרובים יגיע אלינו ציוד שיאפשר לצוות המטע להמשיך ולקטוף את הפרי באופן מיטבי לאורך שנים במטע שלנו ההולך וגדל.

רפת

המודעות העולמית בדבר חסרונותיו של השומן הרווי מביאות לירידה חזקה בשימוש במרגרינה ועליה חדה מאוד בשימוש בחמאה הנחשב לשומן בריא (וטעים) יותר. הדבר גורם מחסור עולמי המורגש היטב גם בישראל. לאחרונה קיבלנו מכתב מתנובה לה אנו מוכרים את החלב שלנו וזה לשונו :

תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת
חקלאית בישראל בע"מ
ת.ד. 300 פתח תקווה 4910201
טלפון : 03-6904812
פקסימיליה : 03-6986413

723 - כ 06/01/20

לכבוד

יצרן חלב בקר

שלום רב,

הנדון: פרויקט עידוד ייצור מוגבר של שומן בחלב בקר גולמי

מחסור השומן בענף החלב צפוי להיות גבוה מאד גם בשנת 2020 ועל כן החוסר בחמאה צפוי גם הוא להיות בהיקפים גדולים באופן משמעותי מכפי שהכרנו בשנים האחרונות.

במסגרת מאמציה של תנובה להגדיל את היצע השומן מחלב בקר מיצור מקומי, מציעה תנובה לכלל יצרני חלב הבקר, לפעול לייצור מוגבר של שומן בחלב בקר גולמי. יצרני חלב הבקר שיגדילו בפועל את אחוז השומן בחלב הגולמי המיוצר במשקם בהשוואה לאשתקד יקבלו תשלום נוסף כמפורט להלן.

באסיפת החברים נשמעו הערות רבות. באופן כללי הערות שמעידות על רצון הציבור לדעת ולהבין. כמדומני שחלק מההערות הביעו גם חוסר אמון ועל כך אני מצר מאוד. שכן, כמי שנושא בעול באהבה, אני חושב שהעבודה שנעשית על ידי כלל הגורמים היא עיסוק בצרכי ציבור באמת.

העבודה נעשית ביסודיות, באחריות ובהשקעה רבה ותחת ההבנה הרחבה של תמונת המצב כפי שהיא עם אחריות, גם על הדרך וגם על התוצאות.

כאמור, חלק משמעותי מההערות והשאלות נכונות ובונות ולכן נלקחו לתשומת הלב ויבואו לידי ביטוי בדרכי הפעולה ובהחלטות להמשך.

כרמל האפרין

נ' בת מלכה?

תמונה זו צולמה בשנת 1952 נשמרה בקפדנות והועברה ל"עלים" ע"י אחת מחברותנו הוותיקות המשמרות כל פרט היסטורי חשוב.

האם תדעו לזהות את המצולמים בתמונה, מה הקשר ביניהם ובאילו נסיבות היא צולמה?

התשובות למייל "עלים" – alim@saad.org.il

תשובה מפורטת, בעלון הבא..

